

Sygn. akt **V Ca 2524/22**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Kanigowska-Wajs

Protokolant: Julia Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 10 marca 2022 r., sygn. akt I C 791/21

1. oddala apelację;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz M. D. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 2524/22

UZASADNIENIE

Pozwem z 17 listopada 2020 r. (data prezentaty) powódka M. D. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o. o. w W. kwoty 400 euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 19 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, a w razie uwzględnienia powództwa odstąpienia od obciążenia pozwanej kosztami procesu na rzecz powódki, ewentualnie o znaczne ich miarkowanie ze względu na niski nakład pracy pełnomocnika, nieproporcjonalny do możliwych do zasądzenia kosztów zastępstwa.

Wyrokiem z 10 marca 2022 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powódki M. D. kwotę 400 euro (czterysta) wraz z odsetkami ustawowymi

za opóźnienie od 19 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 1), zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. w W. na rzecz powódki M. D. kwotę 1.117 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym kwotę 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła strona pozwana, zaskarżając je w całości. Zarzucając naruszenie:

1. art. 233 k.p.c. - poprzez dowolną ocenę zgromadzonych dowodów takich, jak: (...) ((...)) lista kodów opóźnień LATA wraz z tłumaczeniem i uznanie, iż dokument ten nie poświadcza zaistniałych okoliczności, odebranie im waloru dowodowego, mimo iż dokument ten nie może mieć innej formy, tj. nie może być podpisany, nie może nie być w formie ciągu znaków/symboli, a tylko ten dokument w lotnictwie może bezstronnie poświadczyć okoliczności wykonania lotu;
2. art. 233 k.p.c. - poprzez dowolną ocenę dowodu w postaci odpowiedzi udzielonej przez Polską Agencję Żeglug Powietrznej 24 lutego 2022 r. na zapytanie o faktyczne i planowane godziny startu i lądowania statku powietrznego wykonującego operację, o numerze: (...) z 14 marca 2020 r. na trasie L. — W. i interpretację go w sposób sprzeczny z jego treścią wyrażoną wprost, m.in. uznanie, iż z pewnością doszło do wielu modyfikacji planu podróży mimo że taka informacja nie została zawarta w tym dokumencie;
3. art. 228 § 1 i 2 k.p.c. — poprzez niewzięcie pod uwagę faktów znanych sądowi z urzędu, tj. lot miał miejsce w czasie rozpoczęcia się stanu pandemii COVID -19, który spowodował chaos na lotniskach i że ta okoliczność mogła mieć wpływ na wykonanie lotu (...) oraz niezwrócenie uwagi na ten fakt notoryjny w toku postępowania.

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o:

1) na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 386 § 1 k.p.c., zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania przed sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

a w wypadku ewentualnego nieuwzględnienia przez Sąd powyższego wniosku, wniósł o:

2) na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z 386 § 4 i 5 k.p.c. w zw. z art 505²⁷ § 1 w zw. z art. 505¹² § 1 k.p.c., uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W każdym z powyższych przypadków, strona pozwana wniosła o:

3) na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania w II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

4) na podstawie art. 374 k.p.c. o przeprowadzenie rozprawy, w tym również pod nieobecność pozwanej i/lub jej pełnomocnika.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niniejsza sprawa była rozpatrywana w postępowaniu uproszczonym, w którym przyjęto model apelacji ograniczonej. Funkcją apelacji ograniczonej nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji.

Innymi słowy, celem apelacji w postępowaniu uproszczonym jest badanie wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji. Przepis art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. zawiera katalog zarzutów apelacyjnych, przewidując dopuszczalność oparcia apelacji na zarzucie naruszenia: prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Z kolei zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Z uwagi na brak potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego w toku postępowania apelacyjnego, niniejsze uzasadnienie sporządzono zgodnie z dyspozycją powołanego wyżej przepisu.

Apelacja strony pozwanej podlegała oddaleniu jako nieuzasadniona.

Po ponownej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, które znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został prawidłowo zgromadzony i oceniony w granicach określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c.

W wywiedzionej apelacji pozwana zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 i 228 § 1 i 2 k.p.c.

Jak stanowi art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Co istotne, skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia przez sąd swobodnej oceny dowodów może mieć miejsce wyłącznie wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo- skutkowych. Dla skuteczności zarzutu naruszenia ww. przepisu nie wystarcza samo stwierdzenie o wadliwości ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest w posłużeniu się argumentami wyłącznie jurydycznymi wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 2 k.p.c. kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wynik sprawy (vide: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 10 lipca 2008r., VI ACa 306/08)

Zważając na powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żadnym razie nie nosi znamion dowolności. Brak podstaw do formułowania twierdzeń w apelacji, że wnioski zawarte w uzasadnieniu były niesłuszne. Odmienna ocena apelującej przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym depechy (...) list kodów opóźnień LATA nie może podważyć uprawnień sądu do dokonania oceny materiału dowodowego według własnego przekonania,

przy zachowaniu reguł wynikających z art. 233 § 1 k.p.c. Jak słusznie zauważył sąd meriti, dokument oznaczony jako depesza (...) stanowi jedynie niepodpisany wydruk zawierający ciągi cyfr i liter. Nadto nie wiadomo również, przez kogo został wystawiony ten dokument, jaką w istocie zawiera treść i jakiej dokumentacji jest częścią. Wbrew twierdzeniom apelacji, do akt sprawy nie zostało złożone stosowne tłumaczenie ww. dokumentów, a jedynie „tłumaczenie robocze 09/02/2021”. Niepoparte żadnym dowodem jest także stwierdzenie pozwanej, że do interpretacji depesz (zawartych tam znaków, symboli) jest legenda, a symbole mają być zrozumiałe w portach lotniczych w różnych krajach. W ocenie sądu odwoławczego dokumenty w postaci wydruków (...) (depesza) lista kodów opóźnień LATA z uwagi na to, że strona pozwana nie przedstawiła żadnego sposobu rozszyfrowania treści komunikatu poza własnymi twierdzeniami nie mogły zostać zaliczone na poczet materiału dowodowego. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie zawierał żadnego oświadczenia choćby pracownika pozwanej bądź też dokumentów umożliwiających ich rozkodowanie. Sąd odwoławczy zauważa również, że zawarty w wydruku komunikat zawiera skróty w języku angielskim. W związku z powyższym samodzielne rozkodowanie treści tak przedłożonych dokumentów jest w niniejszej sprawie niemożliwe.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie oceny, że z treści pisma z 24 lutego 2022 r. Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej wynika, iż pozwana zadeklarowała czas lotu we wskazanych godzinach. Słusznie uznał sąd pierwszej instancji, że przedstawiony w piśmie zadeklarowany lot (...) był ostatnim, jaki przewoźnik przedstawił 14 marca 2020 r. i podyktowany był opóźnieniem powstałym w ramach poprzedzającego go lotu. Sąd odwoławczy zauważa, że na powyższą okoliczność wskazuje fotografia tablicy przylotów lotniska w W., tj. samolot obsługujący lot (...) miał wylądować w W. 14 marca 2020 r. o godzinie 20:40.

W apelacji sformułowano również zarzut naruszenia art. 228 § 1 i 2 k.p.c., tj. zaniechania poczynienia przez Sąd Rejonowy ustaleń co do rozpoczynającego się stanu pandemii COVID - 19, który spowodował chaos na lotniskach i że ta okoliczność mogła mieć wpływ na wykonanie lotu (...) oraz niezwrócenie uwagi na ten fakt notoryjny w toku postępowania. W ocenie pozwanej sytuacja ta miała stanowić nadzwyczajną okoliczność w rozumieniu Rozporządzenia 261/2004.

W świetle art. 228 § 1 k.p.c. fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu. Sąd bierze je pod rozwagę nawet bez powołania się na nie przez strony. W praktyce za powszechnie znane uznaje się zjawiska przyrodnicze, wydarzenia historyczne i polityczne, procesy ekonomiczne bądź zdarzenia zwyczajnie zachodzące w danym miejscu i czasie (tak: T. Demendecki, Komentarz aktualizowany do art. 228 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX/el. 2015, por. również wyrok Sądu Najwyższego z 28 października 2015 r., II CSK 831/14, OSNC-ZD 2017/B, poz. 27, s. 55). Oczywiście jest zaś, że dla mieszkańca Polski posiadającego przeciętne rozeznanie i doświadczenie życiowe stan epidemii Covid-19 w marcu 2020 r. był okolicznością powszechnie znaną w rozumieniu art. 228 § 1 k.p.c.

Stosownie do art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, obsługujący przewoźnik lotniczy nie jest zobowiązany do wypłaty rekompensaty przewidzianej w art. 7, jeżeli może dowieść, że odwołanie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków. Przepis art. 7 rozporządzenia stosuje się przy tym również w przypadku, gdy pasażerowie lotów opóźnionych poniosą stratę czasu wynoszącą co najmniej trzy godziny, polegającą na przybyciu do ich miejsca docelowego co najmniej trzy godziny po pierwotnie przewidzianej przez przewoźnika lotniczego

godzinie przylotu. Powyższe wynika z wykładni art. 7 powołanego rozporządzenia dokonanej przez Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku

z 19 listopada 2009 r., C-402/07 i C-432/07. Jednocześnie z motywu 14 powołanego rozporządzenia wynika, że zobowiązania przewoźników lotniczych powinny być ograniczone lub ich odpowiedzialność wyłączona w przypadku gdy zdarzenie jest spowodowane zaistnieniem nadzwyczajnych okoliczności, których nie można było uniknąć pomimo podjęcia wszelkich racjonalnych środków.

Należy wskazać, że na przewoźniku lotniczym ciąży zwiększony stopień staranności wymagany od profesjonalisty, a w tym obowiązek takiego zorganizowania zasobów, aby mógł on przeprowadzić lot w trakcie określonego przedziału czasowego także w przypadku zaistnienia nadzwyczajnych okoliczności. Nie ulega wątpliwości, że to wyłącznie pozwany przewoźnik odpowiada za sposób organizacji i działania swojego przedsiębiorstwa i to on powinien ponosić konsekwencje takiego, a nie innego sposobu organizacji swojej działalności.

Podnosząc ww. zarzut naruszenia prawa procesowego, pozwana nie sformułowała jednak żadnej konkretnej okoliczności związanej ze stanem epidemii Covid-19 i odnoszącej się bezpośrednio do lotu (...), polemizując jedynie z zawartymi w uzasadnieniu wnioskami sądu meriti i ustalonymi faktami. W istocie powoływanie się na chaos na lotniskach jest niewystraszające. Nie sposób zatem odnieść się do tego zarzutu.

Tym samym należy uznać, że pozwany przewoźnik nie wykazał, aby podjął wszelkie racjonalne środki mające na celu uniknięcie bądź zminimalizowanie opóźnienia skarżonego rejsu.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów apelacji podlegała ona oddaleniu zgodnie z art. 385 k.p.c., o czym orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., przy uwzględnieniu dyspozycji § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.